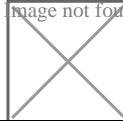


Συνομιλώντας με τις αρχέτυπες μορφές της μάνας του Ομήρου σήμερα (B')

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown



Πρωταρχική έγνοια κάθε μάνας είναι το παιδί της! Αυτό το μήνυμα στέλνει από την Τροία η σύζυγος του Έκτορα, η Ανδρομάχη, ένα πρότυπο τρυφερότητας, ευγένειας, σεμνότητας, αφοσίωσης, και μοναδικής πραότητας, ενώ η πολυπαινεμένη σύζυγος του Οδυσσέα και στοργική μητέρα του Τηλέμαχου, η Πηνελόπη, αποτελεί ένα μοναδικό παράδειγμα γυναίκας που συνδυάζει ανεκτίμητες αρετές: συζυγική πίστη, μητρική στοργή, γυναικεία σωφροσύνη, καρτερία, αξιοπρέπεια. Σε αυτές τις λαμπρές μορφές αναφέρεται το δεύτερο μέρος του αφιερώματος στις «ομηρικές» μορφές της μάνας που δημοσιεύουμε σήμερα.

Με τον ίδιο τρόπο και ο τιμημένος, ένδοξος Έκτορας από το αντίπαλο στρατόπεδο των Τρώων στην σεβάσμια μάνα του προστρέχει και την παρακαλεί να ετοιμάσει (Ζ 264-284) θυσίες για να κατευνάσει τους θεούς και να προστατεύσουν την Τροία και τον λαό της, θυμίζοντας μας με τα λόγια του πως η πεποίθηση για την παντοδυναμία της Μάνας είναι σύμφυτη με την ανθρώπινη φύση πέρα από εθνικά και τοπικά όρια. Πόσο μοιάζει αλήθεια να κλείνει το μάτι ο Ομηρικός ήρωας σε κάθε σύγχρονο νέο που την ελπίδα του την εναποθέτει στη δέηση και τη μεσιτεία

της μάνας του στο θεό σε κάθε δύσκολη στιγμή της δικής του ζωής;

Μια άλλη μάνα είναι η Κορυφαία αναμφίβολα γυναικεία φυσιογνωμία στο στρατόπεδο των Τρώων, η θυγατέρα του Ηετίωνα, του βασιλιά της Κιλικίας και σύζυγος του Έκτορα, η **Ανδρομάχη**, η οποία αποτελεί αναντίρρητα και μια από τις συμπαθέστερες μορφές του ομηρικού έπους, σύμβολο αφοσιωμένης συζύγου και φιλόστοργης μητέρας.

Στην Ιλιάδα σκιαγραφείται, στολισμένη με εξαιρετικές χάρες, γυναικεία τρυφερότητα, ευγένεια, σεμνότητα, συζυγική πίστη, θέρμη, αφοσίωση, υπακοή και μοναδική πραότητα.

Είναι υπόδειγμα γυναικείας μορφής που συνέδεσε με απόφαση και συνέπεια τη γυναικεία μοίρα με την ανδρική και που θα ζήσει στιγμές τραγικές σε απερίγραπτη δυστυχία. Η τρυφερή αυτή και στοργική μητέρα προσπαθεί να προστατεύσει το μονάκριβο γιο της και γι' αυτό βρίσκει το σθένος να αποπειραθεί να αποτρέψει τον Έκτορα από τη μάχη με τον Αχιλλέα. Τη συνάντησα να συνομιλεί με κάθε σύγχρονη μητέρα που προσπαθεί να προστατεύσει την οικογένειά της συμβουλευόντας τον άνδρα της.

Η Ανδρομάχη σε μια μοναδική ώρα του ζευγαριού που ο θάνατος παραμονεύει να εξοντώσει τον πατέρα, με απροσμέτρητη αγάπη και μητρική αγωνία για την δυσοίωνη τύχη του παιδιού της και το αβέβαιο μέλλον του, χρησιμοποιεί επιχειρήματα που κατακλύζονται από πηγιαία, μητρικά συναισθήματα. Και λίγο αργότερα όμως μέσα στην οδύνη της για τον χαμό του αγαπημένου *σύνευνου*, που ξεκινά για τα τρίςβαθα του Άδη, αναλογίζεται όχι τόσο τη δική της δυστυχία, όσο το δύσμοιρο παιδί τους, που ορφανεμένο αρχοντόπουλο, θα το διώχνουν πια όλοι, θα το χτυπούν και θα το υβρίζουν.

«Άντρα μου, εχάθης πα στα νειάτα σου, κι εμένα αφήνεις χήρα στο σπίτι μέσα, κι είναι ανήλικο, μικρό παιδάκι ο γιος μας». Θα αναφωνήσει με σπαρακτικό καημό στην τελευταία ραψωδία της Ιλιάδας. **Ω 725-726**

Θυμίζοντας μας πως πρωταρχική έγνοια κάθε μάνας είναι πάντα το παιδί της!!!

Μια ξεχωριστή βέβαια γυναικεία μορφή που κυριαρχεί στα δρώμενα της Οδύσσειας καθώς η μορφή της διατρέχει όλες σχεδόν τις ραψωδίες της είναι η κόρη του Ικάρου και πολυπαινεμένη σύζυγος του Οδυσσέα, **η πιστή Πηνελόπη** και στοργική μητέρα του Τηλέμαχου. Η μορφή της προβάλλεται από τον Όμηρο ως το πρότυπο συζυγικής πίστης, μητρικής στοργής, γυναικείας σωφροσύνης, καρτερίας, αξιοπρέπειας και ευψυχίας Εκφράζει τη μητρική της τρυφερότητα,

όταν το αγαπημένο της παιδί επιστρέφει κοντά της και με κλάματα τον αγκαλιάζει και τον φιλά στα γλυκά του μάτια. Αποκαλώντας τον **«Γλυκερόν φάος», «Γλυκό μου φως»**.

Γιατί η μάνα φωτίζεται μέσα από τη ζωή των παιδιών της. Μόνη έγνοια της η ευτυχία τους. Πόσες από μας δεν ταυτιστήκαμε αλήθεια με την αγωνία της Πηνελόπης στο στάδιο της εφηβείας και της ενηλικίωσης των παιδιών μας;

Τότε που ανησυχούμε για την ένταξή τους στην κοινωνία για τα πάθη και τις ορμές τους, για τους κινδύνους στους οποίους μπορούν να εκτεθούν όταν ξεκινήσουν σαν τον Τηλέμαχο το ταξίδι της δικής τους αυτονομίας. Αυτή η μητρική αγωνία, η ασίγαστη ανησυχία αναγνωρίζεται στη ματιά κάθε μάνας μέσα στους αιώνες και φτάνει συχνά στην υπερβολή.